

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. J.**, v řízení zastoupené Mgr. Tiborem Stanem, advokátem se sídlem Ústecká 704, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 5. 2012čj. MV-36221-4/VS-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 5. 2012čj. MV-36221-4/VS-2012, (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým byl zamítnut jako nepřípustný její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra - Odboru dozoru a kontroly veřejné správy ze dne 27. 1. 2012. č.j. MV-16765-19/ODK-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobkyně uvedla, že v předmětném sporu bylo již vydáno více rozhodnutí, a to rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 2.4.2007, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15.1.2008 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.12.2010, který se ve věci samé nevyjádřil, řízení zastavil a postoupil věc Ministerstvu vnitra. Dle názoru žalobkyně se žalovaný v obou shora uvedených rozhodnutích

nevypořádal s argumenty žalobkyně, vyjádřenými v podáních ze dne 8. 12.2011 a 14. 2.2012. Jedná se zejména o obecné otázky uzavírání smluvních vztahů (oferta a akceptace návrhu), použití analogie a nejbližší platné právní úpravy a dále pak právního nástupnictví.

Ústecký kraj rozeslal dne 7.10.2004 jednotlivým dopravcům Ústeckého kraje kromě jiného též zesnulému S. J., resp. jeho nástupkyni – žalobkyni, výzvu k podání nabídek na zajištění dopravní obslužnosti na území Ústeckého kraje na linkách veřejné linkové dopravy provozovaných v závazku veřejné služby, která byla datována k 5.10.2004. Na základě toho doručil obálku s nabídkou, která byla spolu s nabídkami ostatních dopravců otevřena dne 1.11.2004 komisí pro otevírání obálek. O otevření obálek s nabídkami byl sepsán protokol ze dne 1.11.2004. Dne 18.11.2004 proběhlo hodnocení a výběr zájemců (dopraců), kde žalobkyni byly přiděleny jednotlivé úseky linky nebo úseky skupiny linek poptávané pro závazek veřejné služby. Žalobkyni byly přiděleny linky s pořadovým číslem 19 až 28 protokolu o hodnocení a výběru zájemců ze dne 18.11.2004 na uvedených linkách.

Žalobkyně dále uvedla, že dne 19.11.2004 sdělil Krajský úřad Ústeckého kraje dopisem ze dne 19.11.2004 včetně jeho příloh rozhodnutí komise pro hodnocení a výběr dopravců. Dne 30.11.2004 vydal Ústecký kraj - Krajský úřad Ústeckého kraje žalobkyni osvědčení jako závaznou písemnou garanci na uzavření smlouvy na dobu určitou v délce 5 let počínaje 1.5.2005, a to smlouvy o závazku poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě ve smyslu § 19 zákona č. 111/1994 Sb. Dne 4.3.2005 sdělil Ústecký kraj žalobkyni, že od 3.1.2005 vykonává v souladu s § 19 zák. č. 111/1994 Sb. v této oblasti správu v samostatné působnosti a současně sdělil, že v dané věci ještě nebylo rozhodnuto. Dne 20. 4. 2005 rozhodlo zastupitelstvo Ústeckého kraje, že na výše specifikované úseky linky nebo úseky skupiny linek bude uzavřen písemný dodatek ke smlouvě o poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě ve smyslu § 19 zák. č. 111/1994 Sb. s jiným dopravcem než je žalobkyně, přestože o uzavření předmětné smlouvy žalobkyně požádala, a to kromě jiného též prostřednictvím svého právního zástupce dne 19. 4. 2004. Toto vyjádření bylo před zasedáním zastupitelstva doručeno každému zastupiteli Ústeckého kraje. Žalobkyně v souvislosti s osvědčením ze dne 30.11.2004 vydaným Ústeckým krajem - Krajským úřadem Ústeckého kraje uzavřela kupní smlouvy ze dne 17.12.2004, a to v celkovém počtu pěti smluv na koupi 20 autobusů se společností EvoBus Bohemia s. r. o. Skutečnost, že od 3. 1. 2005 vykonává Ústecký kraj předmětnou činnost v samostatné působnosti, nepovažuje žalobkyně za podstatné, neboť se jedná prakticky o právní nástupnictví vyvolané změnou zákona.

Žalobkyně se domnívá, že Ústecký kraj je povinen s ní uzavřít smlouvu o poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě. Vztahy mezi podnikateli a územní samosprávní jednotkou nebo státem se řídí § 261 odst. 2 obchodního zákona a za neexistence jiné právní normy, která by upravovala výběr zájemců v dané věci, jsou dle názoru žalobkyně rozhodná ustanovení obchodního zákoníku. Dle názoru žalobkyně provedené řízení za účelem výběru dopravců je ve skutečnosti podle obsahu obchodní veřejnou soutěží dle § 281 a násl. obchodního zákoníku. Ústecký kraj neodmítl veškeré předložené nabídky, naopak dne 19. 11. 2004 sdělil žalobkyni své rozhodnutí na úseky linky nebo úseky skupiny linek poptávané pro závazek veřejné služby a dne 30. 11. 2004 právnímu předchůdci žalobkyně navíc vydal o svém rozhodnutí osvědčení jako písemné stvrzení garance k uzavření smlouvy o veřejné službě ve veřejné linkové dopravě. Žalobkyně se proto domnívá, že Ústecký kraj je jako vyhlášovatel ve smyslu § 287 odst. 1 obchodního zákoníku povinen přijmout návrh - nabídku, který mu dle vypsání podmínek řádně doručila žalobkyně, resp. její právní předchůdce. Žalobkyně dále uvedla, že na zákon č. 111/1994 Sb. zejména ve vztahu k uzavírání smluv dle § 19 tohoto zákona nelze aplikovat zákon o veřejných zakázkách. Je nutno dovodit, že pokud

se vyhlášovatel - tehdy krajský úřad - rozhodl uspořádat výběrové řízení, pak je nutné aplikovat na základě analogie nejbližší právní úpravu, která by mohla na předmětné výběrové řízení dopadat. Podle žalobkyně se v této souvislosti jedná o ustanovení obchodního zákoníku týkající se veřejné obchodní soutěže. Vyhlášovatel je v tomto režimu povinen přijmout návrh, který byl vybrán. Nadto i zákon o veřejných zakázkách tuto povinnost vyhlášovatele také zakotvuje. Žalobkyně dále poukázala na ustanovení § 261 odst. 2 obchodního zákoníku, podle něhož se vztah mezi podnikateli a samosprávnou územní jednotkou řídí a ustanovení týkající se veřejných zakázek jsou v této souvislosti vyloučena. Žalobkyně dále uvedla, že do úvahy připadá též myšlenka, že smlouva mezi žalobkyní respektive jejím právním předchůdcem a Ústeckým krajem podle § 19 zákona č. 111/1994 Sb. byla již uzavřena – akceptována, a to právě zmíněným osvědčením ze dne 30. 11. 2004, když oferta - nabídka byla již ze strany žalobkyně respektive jejího právního předchůdce učiněna. Toto ustanovení nezakotvuje, že by podpisy respektive návrh a akceptace měly být na jedné listině.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 27. 1. 2012 byl podle ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu zamítnut návrh žalobkyně, aby Ústecký kraj přijal její návrh k uzavření písemné smlouvy o závazku poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě ze dne 1. 11. 2011 pro provozování vybraného okruhu konkrétních linek. Podání tohoto návrhu žalobkyně předcházelo v letech 2005 – 2011 rozhodování Nejvyššího soudu o věcné nepříslušnosti civilních soudů a dále kompetenční spor mezi žalovaným a Ministerstvem dopravy, o němž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 9. 2011 rozhodl tak, že věcně příslušným orgánem je žalovaný. V části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí týkající se právního posouzení věci samé žalovaný vyjádřil závěr, že smlouva o závazku poskytování veřejné služby ve veřejné linkové dopravě není - s ohledem na znění ustanovení § 8 odst. 5 mezitím přijatého zákona č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících, - veřejnoprávní smlouvou, neboť to v uvedeném ustanovení zákon výslovně stanoví. Nadto konstatoval, že smlouva, jejíž uzavření se žalobkyně domáhala, měla být uzavřena na dobu pěti let počínaje dnem 1. 5. 2005. Předmětné časové rozmezí tedy již v době rozhodování žalovaného uplynulo. Z těchto důvodů žalovaný konstatoval, že není oprávněn ve věci autoritativně rozhodnout. K vypořádání argumentace žalobkyně pak žalovaný dále uvedl, že výzva k uzavření smlouvy o závazku veřejné služby nemůže být veřejnou obchodní soutěží ani veřejným návrhem, neboť tyto směřují vůči neurčitým osobám, zatímco předmětná výzva byla v daném případě adresována pouze určitým osobám. Dále žalovaný uvedl, že ani v případě rozhodování před změnou právní úpravy by nemohl správní orgán rozhodující o sporech z veřejnoprávních smluv přikázat uzavření smlouvy s odkazem na ustanovení obchodního zákoníku. Závěrečná část rozhodnutí pak obsahuje poučení o opravných prostředcích, v němž je uvedeno, že se proti výroku č. I (zamítnutí návrhu na stanovení povinnosti přijmout návrh na uzavření smlouvy) rozhodnutí s ohledem na ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“, nelze odvolat, resp. podat rozklad. Proti dalším dvěma výrokům (II., III.) o nákladech správního řízení bylo podle prvostupňového rozhodnutí podání opravného prostředku přípustné.

Dne 16. 2. 2012 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, v němž uvedla, že se žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal s několika v návrhu na zahájení řízení vyslovenými argumenty. Podle žalobkyně měla být v posuzovaném případě aplikována nejbližší právní úprava, kterou jsou ustanovení obchodního zákoníku týkající se veřejné obchodní soutěže. Podle této právní úpravy je vyhlášovatel soutěže povinen přijmout

návrh, který byl vybrán. Použití analogie nejbližší právní úpravou je zde přípustné směrem k obchodnímu zákoníku a nelze naopak použít zákon o veřejných zakázkách. V úvahu podle žalobkyně rovněž přichází možnost, že smlouva již byla uzavřena tím, že Ústecký kraj vydal dne 30. 11. 2004 osvědčení, na něž lze pohlížet jako na akceptaci návrhu.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2012 žalovaný podaný rozklad zamítl pro nepřípustnost podle ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu. O rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Uvedl, že shledal rozkladem napadené rozhodnutí za zákonné a správné a že v dané věci nedošlo ani k porušení procesních práv žalobkyně. K námitkám uvedeným v rozkladu uvedl, že tyto nejsou relevantní, neboť skutečnost, že bylo dne 30.11.2004 vydáno osvědčení Krajského úřadu Ústeckého kraje, nezakládá kraji povinnost uzavřít danou smlouvu. Žalovaný uvedl s odkazem na obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že v důsledku změny zákona zakotvujícího změnu působnosti z přenesené na samostatnou kraj není vázán jednáním svého orgánu – krajského úřadu – učiněného před změnou působnosti. V dalším odkázal na obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný dále konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě ustanovení § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu, k čemuž doplnil, že podle ustanovení § 169 odst. 2 správního řádu se nelze proti takovému rozhodnutí odvolat ani podat rozklad. Na základě této skutečnosti je podaný rozklad v dané věci nepřipustný. Žalovaný rovněž konstatoval, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z relevantních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu stanoví, že „*opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*“

Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu platí, že „*odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se*

podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.“

Ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu stanoví, že „*opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*“

Ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu stanoví, že „*nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*“

Podle ustanovení § 169 odst. 2 platí, že „*proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 nelze podat odvolání ani rozklad.*“ V odstavci 1 je upravena kompetence správních orgánů, které rozhodují spory z veřejnoprávních smluv.

Jádrem žalobní argumentace žalobkyně je námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami uplatněnými v rozkladu, který směřoval proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně v předmětném rozkladu zejména namítala nesprávné vypořádání její právní argumentace, kterou podporovala svůj právní názor, že Ústecký kraj je povinen přijmout návrh na uzavření smlouvy o veřejné službě ve veřejné linkové dopravě. Klíčovou otázkou pro předmět předešlého správního řízení sporného proto bylo právní posouzení povahy jednání Ústeckého kraje činěného při zajišťování veřejné linkové dopravy podle zákona 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a otázka dopadu změn právní úpravy dopravní obslužnosti ve veřejné linkové dopravě. Je třeba konstatovat, že žalovaný se právním názorem žalobkyně, podle níž je třeba aplikovat na předmětný právní vztah ustanovení obchodního zákoníku o obchodní veřejné soutěži, jakož i dalšími odvolacími argumenty, v žalobou napadeném rozhodnutí blíže nezabýval. Je však třeba zejména uvážít, zda se jimi vůbec zabývat měl.

Předmět řízení, jehož výsledkem bylo zamítavé prvostupňové rozhodnutí, byl Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. Komp 4/2011 – 48 ze dne 14. 9. 2011 kvalifikován jako spor z veřejnoprávních smluv, jenž je třeba rozhodnout podle ustanovení § 141 odst. 1 správního řádu ve správním řízení sporném. Výsledkem tohoto řízení je pak rozhodnutí, které je vzhledem ke kontradiktorní povaze tohoto řízení pouze jednostupňové a podle ustanovení § 169 odst. 2 správního řádu nelze proto proti rozhodnutí o sporech z veřejnoprávních smluv podat odvolání ani rozklad. Rozhodnutí tak v souladu s ustanovením § 73 odst. 1 správního řádu nabylo právní moci poté, co bylo oznámeno oběma účastníkům řízení.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012 rozklad, ačkoli zákon jeho podání výslovně vylučuje a žalobkyně byla o nemožnosti podání rozkladu v poučení prvostupňového rozhodnutí řádně poučena. Podle ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu se použije ustanovení o odvolání podpůrně i pro řízení o rozkladu. Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu pak je správní orgán povinen nepřípustné odvolání - v předmětné věci rozklad - zamítnout. Následně je správní orgán povinen zkoumat (ust. § 92 odst. 1, věta druhá), zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném

řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V daném případě žalovaný ve smyslu ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu rozklad zamítl a dále konstatoval, že neshledal předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, jakož ani pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný posouzením podaného rozkladu z tohoto hlediska nezabýval pouze formálně, ale že se vyjádřil i k věcným důvodům prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný závěry prvostupňového rozhodnutí potvrdil, když uvedl, že vydání osvědčení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 30. 11. 2004 nezakládá povinnost uzavřít předmětnou smlouvu a že zákonná změna působnosti z přenesené na samostatnou způsobila, že předchozím jednáním krajského úřadu není kraj nyní vázán. Soud má proto za to, že žalovaný postupoval v souladu se shora uvedeným ustanovením.

Rozhodoval-li pak žalovaný o zamítnutí rozkladu pro jeho nepřípustnost, nebyl ani povinen vypořádat se s námitkami uplatněnými v podaném rozkladu, neboť v daném případě nebyly vůbec splněny podmínky pro meritorní přezkoumání rozhodnutí. Rozhodnutí, proti němuž rozklad směřoval, již nabylo právní moci a zamítnutí rozkladu mělo proto toliko procesní význam. Obdobný právní názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2013 sp. zn. 9 As 172/2012. Zde mimo jiné uvedl, že od odvolání podle ustanovení § 89 a násl. správního řádu *„je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1, věty první, citovaného zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí. Pokud v takovém případě však stěžovatelka žalované vytýká, že se nezabývala věcnými námitkami, nemůže být tato její námitka úspěšná.“* Věcnými námitkami podaného rozkladu se proto žalovaný nebyl povinen zabývat, protože obsah odůvodnění rozhodnutí vydaného podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu má být omezen pouze na objasnění otázky, proč byl daný opravný prostředek podán jako nepřípustný nebo jako opožděný. Z jakého důvodu je rozklad nepřípustný žalovaný zdůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně.

Žalobkyně se v podaném rozkladu domáhá zrušení celého rozhodnutí, resp. neomezila rozsah rozkladu jen na některé výroky rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 82 odst. 2 správního řádu je pak třeba mít za to, že žalobkyně napadla rozkladem rozhodnutí v plném rozsahu, tj. všechny jeho výroky, ačkoli její námitky směřovaly výhradně proti výroku, proti němuž rozklad nebyl přípustný. Je proto zřejmé, že stran přezkumu zákonnosti výroků o nákladech řízení nemohl být rozklad zamítnut pro nepřípustnost, nýbrž pouze podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, neboť podání rozkladu proti rozhodnutí o nákladech řízení přípustné je. Žalovaný se tedy měl v žalobou napadeném rozhodnutí zabývat rovněž zákonností výroků o nákladech řízení, což neučinil. Soud posoudil tento nedostatek jako vadu řízení, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle všeho v souladu se zákonem a žalobkyně proti výroku o nákladech nijak nebrojila, nelze mít tuto procesní vadu za závažnou. V opačném případě by se totiž jednalo o přepjatý formalismus. Lze usoudit, že i kdyby tento nedostatek nevznikl, výsledek řízení by byl tentýž a procesní stanoviska žalobkyně k zákonnosti všech výroků by zůstala nezměněna.

Protože soud neposoudil žádnou ze shora uvedených námitek za důvodnou, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobkyně ve věci samé úspěch neměla a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. února 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu